

Sygn. akt VII U 327/21

Sygnatura akt **VII U 327/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, 8 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Mirosław Major

Protokolant: st. sekr. sąd Joanna Antecka

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2021 r. w Poznaniu

odwołania (...) **Bank (...) S.A. z siedzibą w W.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 10 grudnia 2020 r., znak (...) - (...)

w sprawie (...) **Bank (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że (...) Bank (...) S.A. nie jest zobowiązany do zwrotu świadczenia w kwocie 1 442,99 (tysiąc czterysta czterdzieści dwa i 99/100) złotych wypłaconego po śmierci G. S.,

zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. na rzecz odwołującego się 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

(-) Mirosław Major

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 grudnia 2020 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie art. 138 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020r., poz. 53 ze zm.), zobowiązał (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 1.10.2020r. do 31.10.2020r. w kwocie 1.442,99 zł. Organ rentowy podał, że na rachunek nr (...), zmarłej w dniu 17 września 2020 r. G. S. przekazano emeryturę w kwocie 1.442,99 zł za okres od 1.10.2020 r. do 31.10.2020 r., tj. za miesiąc następujący po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć świadczeniobiorcy. W ocenie organu rentowego, obowiązek zwrotu tych świadczeń obciąża Bank, gdyż nie był on wskazany w decyzji ZUS jako osoba uprawniona do pobrania świadczenia.

Od powyższej decyzji odwołał się (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego, zaskarżając ją w całości i zarzucając jej naruszenie art. 138 ust. 3 i art. 138a) ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 55 ust. 1 ustawy Prawo Bankowe. W ocenie odwołującego, jak wynika z treści art. 55 ust. 1 Prawa Bankowego, Bank ma obowiązek zastosować się do wezwania ZUS w sytuacji śmierci posiadacza rachunku, na który wpłynęły kwoty z ubezpieczenia, zabezpieczenia społecznego etc. Jednak w sprawie niniejszej sytuacja jest odmienna, bowiem rachunek

nie należy do osoby, która była uprawniona do świadczenia, a do osoby trzeciej, która żyje i korzysta z rachunku. W takim przypadku w ocenie Banku nie zachodzą przesłanki do zastosowania art. 55 ww. ustawy. Odwołujący podał, że powiadomił faktycznego posiadacza rachunku – osobę żyjącą i dysponującą rachunkiem – o wezwaniu ZUS i poinformował o obowiązku dokonania zwrotu. O fakcie, że rachunek, którego dotyczy wezwanie nie należy do zmarłej, poinformowano również ZUS. Bank nie ma bowiem żadnego uprawnienia do dysponowania środkami osoby żyjącej, zdeponowanymi na rachunku bankowym, bez jej zgody, o ile nie dopuszczają tego wyraźnie przepisy prawa. W oparciu o tak sformułowane zarzuty odwołujący wniósł o uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonej decyzji, nadto o zasądzenie od ZUS na rzecz odwołującego kosztów postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od odwołującego na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, podtrzymując stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji. W ocenie organu rentowego spełnione zostały przesłanki żądania od Banku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia na podstawie art. 138 ust. 3 oraz art. 138a) ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Określona, w art. 138 ust. 3 ww. ustawy, osoba inna niż wskazana w decyzji, której świadczenie zostało wypłacone z przyczyn niezależnych od organu rentowego, nie była adresatem decyzji, w związku z czym nie uzyskała pouczenia o okolicznościach powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń, które zawiera się w decyzji skierowanej do osoby pobierającej świadczenia. Przesłanki żądania zwrotu świadczeń pobranych przez osobę trzecią są zatem inne niż dotyczące świadczeniobiorcy. Nienależność świadczenia wynika w tym przypadku z braku zobowiązania względem osoby, która korzyść uzyskała. Świadczenie należało się innej osobie (wskazanej w decyzji), a zostało wypłacone osobie nieuprawnionej z przyczyn niezależnych od organu rentowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona G. S. (ur. (...)) pobierała emeryturę od 10 maja 2007 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Wcześniej, od ukończenia 55 roku życia, pobierała emeryturę wcześniejszą.

Wnioskiem z 24 lutego 2014 r. G. S. wniosła o wypłatę świadczenia na rachunek w Bank (...) S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) – o numerze (...), wskazując, że jest właścicielem tego rachunku (por. wniosek z 24.02.2014 r. – w aktach ZUS plik III). W związku z powyższym ZUS wypłacał świadczenie emerytalne na ww. rachunek bankowy (bezsporne).

W dniu 17 września 2020 r. G. S. zmarła, stąd należne jej było świadczenie emerytalne jedynie do miesiąca września 2020 r. Tymczasem ZUS wypłacił na ww. rachunek bankowy ((...)kwotę 1.442,99 zł tytułem świadczenia emerytalnego za 10/2020.

Pismem z 2 października 2020 r. ZUS II Oddział w P. zwrócił się do (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. o zwrot ww. kwoty. W odpowiedzi pismem z 6 listopada 2020 r. odwołujący wskazał, że podany rachunek bankowy nie należał do zmarłej G. S.. Jednocześnie Bank wskazał, że poinformował właściciela rachunku o konieczności zwrotu świadczenia.

Kolejnym pismem, tj. z 9 listopada 2020 r. ZUS ponownie zwrócił się do odwołującego o zwrot 1.442,99 zł.

W dniu 10 grudnia 2020 r. ZUS wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję.

Dowód: decyzja z 11 kwietnia 2002 r. – w aktach ZUS plik II; decyzja z 6 czerwca 2007 r. – w aktach ZUS plik IV; wniosek z 24 lutego 2014 r. – w aktach ZUS plik III; akt zgonu – w aktach ZUS plik III; pisma z 2 października 2020 r., 6 listopada 2020r., 9 listopada 2020 r. – w aktach ZUS plik IV; zaskarżona decyzja - w aktach ZUS plik IV

G. S. nie była posiadaczem rachunku bankowego nr (...), na który organ rentowy przekazywał świadczenie emerytalne należne ww. ubezpieczonej. Posiadaczem ww. rachunku od 21 lutego 2014 r. jest T. urodzony (...) (brak innych informacji pozwalających na identyfikację posiadacza rachunku z uwagi na tajemnicę bankową – k. 35).

Pismem z 6 listopada 2020 r. odwołujący poinformował posiadacza rachunku o zaistniałej sytuacji, prosząc o „kontakt z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. ul. (...), (...)-(…) P. celem zwrotu nienależnego świadczenia na konto organu”.

Dowód: zanonimizowana umowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego z 21 lutego 2014r. – k. 35; zanonimizowane pismo kierowane do posiadacza rachunku z 6 listopada 2020r. – k. 19

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie przywołanych wyżej dowodów.

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego sąd uznał za wiarygodne wszystkie dokumenty zgromadzone w postępowaniu. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przewidzianej przez prawo formie. Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności i prawdziwości dokumentów, a i sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W większości są to dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy, w zakresie ich kompetencji. Natomiast dokumenty prywatne korzystały z domniemania autentyczności oraz domniemania, iż zawarte w nich oświadczenia złożyła osoba, która je podpisała (art. 245 k.p.c.).

W szczególności istotną pozostawała zanonimizowana umowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego z 21 lutego 2014 r. (współ z pismami procesowymi odwołującego się Banku), z której wynika, że to nie G. S. była w spornym okresie posiadaczem rachunku bankowego nr (...).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do oceny, czy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu organowi rentowemu, przekazanego na prowadzony przez odwołującego (a wskazany przez świadczeniobiorcę) rachunek bankowy nr (...), świadczenia emerytalnego w kwocie 1.442,99 zł za październik 2020 r. dla zmarłej 17 września 2020 r. G. S..

Zgodnie z treścią art. 101 pkt 2) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021.291 ze zm.), prawo do świadczeń ustaje ze śmiercią osoby uprawnionej. Świadczenia wypłacone przez organ rentowy za miesiące przypadające po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć świadczeniobiorcy (jak w analizowanej sprawie), mają zatem charakter wypłaconych nienależnie. Z uwagi na przyczynę ustania prawa do świadczenia jego wypłata może nastąpić jedynie na rzecz innej niż świadczeniobiorca osoby bądź na rachunek bankowy - w warunkach uniemożliwiających przypisanie takiej wypłaty jakiegokolwiek osobie.

Stosownie do treści art. 138 ust. 1 i 3 ustawy emerytalnej, osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się również świadczenia wypłacone z przyczyn niezależnych od organu rentowego osobie innej niż wskazana w decyzji tego organu.

W myśl zaś art. 138a) przywołanej ustawy emerytalnej, podmiot prowadzący rachunek płatniczy oraz bank i spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa prowadzące rachunek inny niż płatniczy, a także wydawca instrumentu płatniczego są obowiązani zwrócić Zakładowi kwoty świadczeń przekazane na ten rachunek albo instrument płatniczy, za miesiące następujące po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć świadczeniobiorcy; przepis art. 144 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Stosownie do treści art. 55 ust. 1 pkt 2) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2020.1896 ze zm.), w przypadku śmierci posiadacza rachunku oszczędnościowego, rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego lub rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej bank jest obowiązany wypłacić z tych rachunków kwotę równą wpłatom na rachunki dokonanych przez organ wypłacający świadczenie z ubezpieczenia lub zabezpieczenia społecznego albo uposażenie w stanie spoczynku, które nie przysługiwały za okres po śmierci posiadacza rachunku,

wskazaną we wniosku organu wypłacającego to świadczenie lub uposażenie, skierowanym do banku wraz z podaniem numerów rachunków, na które dokonano wpłat.

W ustępie 3) powyższego art. 55 ustawy Prawo bankowe wskazano, że bank jest zwolniony od wypłaty pełnej lub częściowej kwoty, o której mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli przed otrzymaniem wniosku organu wypłacającego świadczenie lub uposażenie dokonał z tych rachunków wypłat innym uprawnionym osobom, które to wypłaty nie pozwalają zrealizować wniosku w całości lub części, oraz w terminie 30 dni od otrzymania wniosku poinformuje o tym ten organ, wraz ze wskazaniem osób, które pobrały wypłaty.

Natomiast z treści przepisu art. 57 prawa bankowego wynika, że art. 55 ust. 1 nie dotyczy rachunku wspólnego, którego definicja znajduje się w art. 51 cytowanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem jest to rachunek bankowy prowadzony dla kilku osób fizycznych albo kilku jednostek samorządu terytorialnego.

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się zgodnie, że art. 138a) ustawy emerytalnej stanowi jedynie podstawę do wydania przez organ rentowy - w przypadku odmowy dobrowolnej wypłaty przez bank - decyzji obciążającej zwrotem świadczenia wpłaconego na rachunek bankowy po śmierci jego posiadacza oraz otwiera drogę postępowania egzekucyjnego w administracji, natomiast podstawę obowiązku banku stanowi art. 55 ust. 1 pkt 2 Prawa bankowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 marca 2012 r., I UK 327/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 sierpnia 2015 r., III AUa 904/15, Lex).

Jednak w niniejszej sprawie, z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia, nie znajdują zastosowania obie ww. regulacje, a tym samym pozwany organ rentowy nie miał podstaw do żądania od odwołującego (...) Bank (...) S.A. zwrotu świadczenia za okres od 1 października 2020 r. do 31 października 2020 r. w kwocie 1.442,99 zł.

Po pierwsze, należy wskazać, że rację ma odwołujący, podnosząc, że w przywołanym wyżej art. 55 ust. 1 pkt 2) Prawa bankowego, mowa jest o „śmierci posiadacza rachunku”. Nie ulega zaś wątpliwości, że zmarła G. S. nie była posiadaczem rachunku bankowego nr (...), na który od marca 2014 r. pozwany organ rentowy wypłacał świadczenie emerytalne. Świadczenia te wpływały – jak wykazało postępowanie dowodowe – na rachunek T., urodzonego (...) (brak innych informacji pozwalających na identyfikację posiadacza rachunku z uwagi na tajemnicę bankową – k. 35).

W analizowanej sprawie nie można rzecz jasna uznać, że powyższe obciąża organ rentowy. ZUS co prawda miał możliwość identyfikacji posiadacza bądź współposiadacza rachunku na podstawie art. 105 ust. 2a) i ust. 2b) ustawy Prawo bankowe, jednak organ rentowy nie ma obowiązku identyfikacji posiadacza konta w sytuacji, gdy świadczeniobiorca wskaże rachunek bankowy, na który ma być uiszczane dane świadczenie. Żaden przepis prawa (w tym również przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe) nie nakłada na ZUS takiego obowiązku [tj. obowiązku weryfikacji, czy wnioskodawca jest posiadaczem (współposiadaczem) podanego przez niego rachunku bankowego].

Z drugiej jednak strony, a co równie istotne w niniejszej sprawie, żaden przepis prawa nie zabrania, by świadczenia emerytalne były przez organ rentowy wypłacane na rachunek, którego posiadaczem nie jest świadczeniobiorca, lecz osoba trzecia, w sytuacji, gdy numer tego rachunku został wskazany przez uprawnionego do świadczenia.

Wobec treści art. 55 ust. 1 pkt 2) Prawa bankowego oraz ustalenia, że zmarła G. S. nie była posiadaczem rachunku bankowego nr (...) (bowiem jego posiadaczem była (jest) inna osoba), uznać należy, że podstawą do żądania przez pozwanego kwoty wypłaconej emerytury w wysokości 1.442,99 zł za miesiąc 10/2020 – nie mógł być ww. art. 55 ust. 1 pkt 2) Pr. Bank.

Również art. 138a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie mógł stanowić podstawy żądania zwrotu spornej kwoty od odwołującego się banku. Przepis ten reguluje bowiem wyłącznie taką sytuację, w której nie ma osoby zobowiązanej do zwrotu świadczenia mającego charakter pobranego nienależnie, a wpłaconego przez organ rentowy na rachunek bankowy świadczeniobiorcy. Odnosi się więc do wpłat dokonanych na rachunek prowadzony indywidualnie dla świadczeniobiorcy, czyniąc bank zobowiązanym do zwrotu organowi rentowemu

świadczeń przekazanych za miesiące przypadające po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć świadczeniobiorcy. Celem regulacji wynikającej z art. 138a powołanej ustawy jest umożliwienie organowi rentowemu odzyskania świadczeń, które bez jego winy zostały wypłacone, pomimo ustania do nich prawa, a nie ma podstaw, aby uznać, że pobrała je jakakolwiek osoba, która zobowiązana byłaby do ich zwrotu w myśl zasad w nim zapisanych (por. uchwała SN z 13 czerwca 2006 r., II UZP 7/06, LEX nr 182934). Innymi słowy, z przywołanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego (II UZP 7/06) wynika, że art. 138a) ustawy emerytalnej może stanowić podstawę do żądania od banku przez organ rentowy zwrotu wypłaconego świadczenia za miesiąc następujący po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć świadczeniobiorcy, ale tylko wówczas, gdy zmarły do chwili śmierci był indywidualnym posiadaczem rachunku, na który dokonano wpłaty. W ww. uchwale Sąd Najwyższy wskazał wprost, że przepis art. 138a) ustawy emerytalnej nie obejmuje wpłat nawet na rachunek wspólny. Tymczasem w analizowanej sprawie bezsporne było, że zmarła G. S. nie była posiadaczem rachunku bankowego nr (...), na który od marca 2014r. pozwany organ rentowy wypłacał świadczenie emerytalne. Świadczenia te wpływały – jak wykazało postępowanie dowodowe – na rachunek T., urodzonego (...)

Co równie istotne, w przywołanej uchwale z 13 czerwca 2006 r., odnoszącej się do art. 138a) ustawy, Sąd Najwyższy podkreślał, że bank prowadzący rachunek bankowy, na który organ rentowy dokonuje wpłaty świadczenia, może być zobowiązany do jego zwrotu, o ile nie ma „innej osoby” (osoby trzeciej) zobowiązanej do zwrotu. W niniejszej sprawie taką osobą jest posiadacz rachunku nr (...). Jeżeli zaś świadczenie wypłacono osobie trzeciej, to zastosowanie znajdzie art. 138 ust. 3 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu art. 138 ust. 1 uważa się również świadczenia wypłacone z przyczyn niezależnych od organu rentowego innej osobie niż wskazana w decyzji tego organu. Do zwrotu takich świadczeń jest wówczas zobowiązana osoba, która je pobrała. Wpłata tego rodzaju świadczeń na rachunek wspólny świadczeniobiorcy i osoby trzeciej bądź – jak w analizowanej sprawie – na rachunek wyłącznie osoby trzeciej jest równoznaczna z wypłaceniem świadczenia innej osobie w powyższym rozumieniu. W niniejszej sprawie to posiadacz rachunku nr (...) (T., urodzony (...)) mógł dysponować samodzielnie środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku, a więc nie wyłączając kwot wpłaconych na ten rachunek przez organ rentowy. Zasady zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w takiej sytuacji reguluje ustawa emerytalna w art. 138 ust. 3 w zw. z art. 138 ust. 1, stanowiąc, że obowiązek zwrotu ciąży na osobie, której świadczenie wypłacono, a zatem na współposiadaczu/posiadaczu rachunku. Zgodnie zaś z przywołanym już wyżej art. 105 ust. 2a ustawy banki, na pisemne żądanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, są obowiązane do sporządzania i przekazywania informacji dotyczących numerów rachunków bankowych płatników składek oraz przekazywania danych umożliwiających identyfikację posiadaczy tych rachunków. Nie było zatem przeszkód do wydania przez organ rentowy decyzji zobowiązującej osobę, która faktycznie miała pobrać nienależnie świadczenie do jego zwrotu. Zakład miał bowiem możliwość ustalenia danych tej osoby.

W tym kontekście za konsekwentne uznać można stanowisko, zgodnie z którym art. 138a ustawy stanowi jedynie podstawę do wydania przez organ rentowy - w przypadku odmowy dobrowolnej wypłaty przez bank - decyzji obciążającej zwrotem świadczenia wypłaconego na rachunek bankowy po śmierci jego posiadacza oraz otwiera drogę postępowania egzekucyjnego w administracji, natomiast podstawę obowiązku banku stanowi art. 55 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1997 r. - Prawo bankowe (wyrok SN z 9 marca 2012 r., I UK 327/11). Stanowi to dodatkową argumentację, wykluczającą możliwość żądania, w realiach niniejszej sprawy, od odwołującego zwrotu spornego świadczenia.

Reasumując całość powyższych rozważań, jeżeli świadczenia emerytalno-rentowe były przekazywane na rachunek w banku lub w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, którego posiadaczem nie był świadczeniobiorca, bank lub kasa nie mają obowiązku - na podstawie art. 138a) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz na podstawie art. 55 ust. 1 pkt 2) Prawa bankowego - zwrotu organowi rentowemu kwot świadczeń przekazanych na ten rachunek za miesiące następujące po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć emeryta lub rencisty.

Tożsame stanowisko w analogicznych okolicznościach faktycznych, tj. wówczas, gdy świadczenie zostało wypłacone nienależnie po śmierci uprawnionego na rachunek bankowy, którego świadczeniobiorca nie był posiadaczem, zajęł dwukrotnie Sąd Apelacyjny w Katowicach - w wyroku z 30 sierpnia 2012 r., sygn. akt III AUa 2781/11 oraz w wyroku z 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa 458/14. Sąd orzekający w niniejszej sprawie całkowicie podziela

przedstawioną w tych orzeczeniach argumentację. Sąd ten konstatawał, że jeżeli świadczenia emerytalno-rentowe były przekazywane na rachunek w banku lub w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, którego posiadaczem nie był świadczeniobiorca, bank lub kasa nie mają obowiązku - na podstawie art. 138a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - zwrotu organowi rentowemu kwot świadczeń przekazanych na ten rachunek za miesiące następujące po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć emeryta lub rencisty.

Odmienne stanowisko zaprezentowane przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 3 marca 2016 r., sygn. akt III AUa 1679/15 (na który powołał się ZUS w niniejszej sprawie w piśmie procesowym z 10 maja 2021 r.) dotyczyło sytuacji faktycznej, w której pracownik odwołującego się Banku poświadczył, że zmarły był posiadaczem rachunku. Taka zaś sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz przywołanych przepisów prawa materialnego - zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że (...) Bank (...) S.A. nie jest zobowiązany do zwrotu świadczenia w kwocie 1 442,99 zł wypłaconego po śmierci G. S. (punkt 1) wyroku).

O kosztach procesu sąd orzekł w pkt. 2) wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 2 oraz § 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U.2018.265), obciążając nimi pozwanego jako przegrywającego sprawę.

(-) Mirosław Major

Zarządzenie/proszę:

Notować w kontrolce uzasadnień

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć peł. ZUS r.pr. A. K. z aktami rentowymi.

Akta przedłożyć za 14 dni lub z pismem.

P., 22.10.2021 r.